

- 3) W świetle celu, któremu służą art. 12, 13 i 14 dyrektywy 2000/31/WE, dotyczące odpowiedzialności usługodawców świadczących usługi społeczeństwa informacyjnego, i przy uwzględnieniu okoliczności, że w wielu państwach członkowskich wymagane jest istnienie powództwa, aby możliwe było zarządzenie środków tymczasowych nakazujących powstrzymanie się od działania do czasu zakończenia postępowania sądowego, czy wymienione artykuły ustanawiają prawa indywidualne, które można powołać na swoją obronę w sprawie cywilnej o zniesławienie, lub czy stanowią przeszkodę do wniesienia takiego powództwa?
- 4) Czy definicje „usług społeczeństwa informacyjnego” i „usługodawcy” w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2000/31/WE i art. 1 ust. 2 dyrektywy 98/34/WE zmienionej dyrektywą 98/48/WE obejmują usługi informacyjne online, które nie są płatne bezpośrednio przez odbiorcę tych usług, tylko są odpłatne pośrednio dzięki reklamom pojawiającym się na stronie internetowej?
- 5) Przy uwzględnieniu definicji „usługodawcy [świadczącego usługi społeczeństwa informacyjnego]”, o której mowa w art. 2 dyrektywy 2000/31 i art. 1 ust. 2 dyrektywy 98/34/WE zmienionej dyrektywą 98/48/WE, w jakim zakresie można uznać, że następujące sytuacje stanowią „zwykły przekaz”, „caching” lub „hosting” w rozumieniu art. 12, 13 i 14 dyrektywy 2000/31/WE:
- a) dziennik mający dostępną bezpłatnie stronę internetową, na której publikowane jest elektroniczne wydanie dziennika drukowanego zawierające wszystkie jego artykuły i reklamy w formacie PDF lub innym podobnym formacie elektronicznym;
 - b) swobodnie dostępny dziennik elektroniczny, którego dostawca jest wynagradzany dzięki reklamom handlowym pojawiającym się na stronie internetowej. Informacje publikowane w dzienniku online pochodzą od pracowników dziennika lub od niezależni dziennikarzy;
 - c) płatna strona internetowa świadcząca usługi wskazane powyżej w lit. a) i b).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 marca 2013 r. w sprawie T-571/11 El Corte Inglés przeciwko OHIM — Chez Gerard (CLUB GOURMET), wniesione w dniu 30 maja 2013 r. przez El Corte Inglés, S.A.

(Sprawa C-301/13 P)

(2013/C 207/57)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: El Corte Inglés, S.A. (przedstawiciele: J.L. Rivas Zurdo i E. Seijo Veigueta, abogados)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 20 marca 2013 r. w sprawie T-571/11 w całości;
- obciążenie strony lub stron przeciwnych, które sprzeciwia się temu odwołaniu, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Naruszenie zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań

Zasada pewności prawa wymaga „jednoznacznego sformułowania, które pozwoliłoby zainteresowanym osobom zapoznać się z ich prawami i obowiązkami w sposób jasny i dokładny”. Zasada ta wiąże się z zasadą uzasadnionych oczekiwań, wskazując na konieczność uzasadnienia decyzji administracyjnych, które odbiegają od wcześniejszych decyzji, gdy te decyzje mogą wzbudzić uzasadnione oczekiwanie u ich adresatów.

Praktyka stosowana przez sądy hiszpańskie w dziedzinie hiszpańskich znaków sloganów (zarejestrowanych w czasie obowiązywania instrukcji z 1997 r.) stoi w jasnej sprzeczności ze wspólnotowymi aktami administracyjnymi dotyczącymi postępowania w sprawie sprzeciwu B 877 714 i [T-]571/11, jak również z wyrokiem Sądu Unii Europejskiej z dnia 20 marca 2013 r. — skoro Wydział Sprzeciwów miał wątpliwości co do znaczenia wcześniejszego znaku towarowego, powinien był temu zaradzić, zwracając się o wyjaśnienia w tym względzie do hiszpańskiego urzędu patentów i znaków towarowych, lub wezwać niniejszą stronę do przedstawienia uwag w swojej obronie.

2. Oczywiście błędna ocena okoliczności powstania sporu

Wyrok uznaje za udowodnioną okoliczność, że znak towarowy, na który powołano się w sprzeciwie, jest zarejestrowany w klasie 35 w celu ochrony usług obejmujących zdanie reklamowe stosowan[e] jako slogan przy sprzedaży, używaniu lub eksploatacji towarów z klas 29, 30, 31, 32, 33 i 42 oraz że OHIM wiedział o istnieniu swojej decyzji z dnia 17 lipca 2006 r., w której wziął pod uwagę instrukcję hiszpańskiego urzędu patentów i znaków towarowych z dnia 11 listopada 1997 r. dotyczącą badania znaków sloganów (załącznik 4) oraz wyroki hiszpańskiego Tribunal Supremo z dnia 25 lutego 2004 r. i 30 maja 2008 r.

Oczywiście błędną ocenę stanowi wymaganie, by strona podniosła i wykazała, że jej wcześniejszy znak towarowy obejmował swoją ochroną te same towary, których dotyczył wniosek, gdyż byłoby to równoważne wymaganiu identyczności zakresu stosowania. W rezultacie błędna ocena dowodów i okoliczności faktycznych pozostawia nierozstrzygniętą zasadniczą kwestię dotyczącą art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 207/2009 (1).

3. Braki w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku

Zostało uznane znaczenie (pkt 3[9]) wyroku w sprawie Atomic⁽²⁾, przy czym ma on mieć zastosowanie, gdy OHIM dysponuje już wskazaniem dotyczącym prawa krajowego (pkt 41), co stanowi sprzeczność, gdyż wtedy nie ma on zastosowania z urzędu.

W pkt 45 wskazuje się, że przed OHIM nie można powołać się na argumenty podniesione w innych postępowaniach przed OHIM, przy czym nie jest wyjaśnione, dlaczego tak ma być.

Pominięcie wszelkiej analizy porównania pomiędzy znakami towarowymi, co stanowi rzeczowy zarzut (pkt 55 wyroku), skutkuje brakiem możliwości podjęcia obrony przez niniejszą stronę.

4. Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

Sąd naruszył prawo do obrony, nie orzekając w przedmiocie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Pośród zarzutów skargi, pkt 19–22, zasadniczym zarzutem jest błędna ocena dotycząca prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Zgodnie ze wspomnianym orzecznictwem prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd należy oceniać całościowo przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok Sądu z dnia 20 kwietnia 2005 r. w sprawie T-318/03 Atomic Austria przeciwko OHIM — Fábricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), Zb.Orz. s. II-1319.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 4 czerwca 2013 r. — Haeger & Schmidt GmbH przeciwko Mutuelles du Mans assurances Iard SA (MMA Iard), Jacques'owi Lorii, Dominique'owi Miquelowi, działającemu w charakterze likwidatora Safram intercontinental SARL, Ace Insurance SA NV, Va Tech JST SA, Axa Corporate Solutions SA

(Sprawa C-305/13)

(2013/C 207/58)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Haeger & Schmidt GmbH

Strona pozwana: Mutuelles du Mans assurances Iard SA (MMA Iard), Jacques Lorio, Dominique Miquel, działający w charakterze likwidatora Safram intercontinental SARL, Ace Insurance SA NV, Va Tech JST SA, Axa Corporate Solutions SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy głównym przedmiotem umowy spedycji, przez którą zleceniodawca powierza spedytorowi, działającemu w swoim własnym imieniu i na swoją własną odpowiedzialność, organizację przewozu towarów, który wykona on przez jednego lub większą liczbę przewoźników na rachunek zleceniodawcy, może być, a jeśli tak, to pod jakimi warunkami, przewóz towarów w rozumieniu art. 4 ust. 4 zdanie ostatnie Konwencji rzymskiej z dnia 19 czerwca 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych⁽¹⁾?
- 2) Jeżeli umowę spedycji można uznać za umowę przewozu towarów w rozumieniu ww. art. 4 ust. 4, lecz jeśli nie znajduje zastosowania szczególne domniemanie określania prawa właściwego, które przewiduje to postanowienie, wobec niewystąpienia wymaganego przez niego zbiegu okoliczności — czy jego pierwsze zdanie, zgodnie z którym ogólne domniemanie, o którym mowa w ust. 2, nie stosuje się do umów przewozu towarów, należy interpretować w ten sposób, iż sędzia powinien ustalać prawo właściwe nie na podstawie tego domniemanie, które ostatecznie nie ma zastosowania, lecz przy zastosowaniu zasady ogólnej zawartej w art. 4 ust. 1, tj. ustalając państwo, z którym umowa wykazuje najściślejszy związek, nie wyróżniając szczególnie państwa, w którym ma przedsiębiorstwo strona spełniająca świadczenie charakterystyczne dla umowy?
- 3) Zakładając, że ogólne domniemanie, o którym mowa w art. 4 ust. 2, ma zastosowanie do umów spedycji, czy w przypadku, gdy składający pierwsze zamówienie zawiera umowę z pierwszym spedytorem, którego następnie z jego własnej inicjatywy zastępuje drugi, prawo właściwe w stosunkach umownych pomiędzy zamawiającym a drugim spedytorem może zostać określone w zależności od miejsca przedsiębiorstwa pierwszego spedytora, przez co prawo tak wyznaczone zostałoby uznane za mające ogólne zastosowanie do całokształtu czynności spedycyjnych?

⁽¹⁾ Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwarta do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 r. (Dz.U. L 266, s. 1).